

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 7 Ročník XXIII

26. dubna 2026

*„Hospodine,
miluji dům, kde přebýváš,
a místo, kde sídlí tvá láska.“*

(Žl 26,8)

Milí farníci,

básníci říkají, že květen je měsíc lásky – „Hrdliččin zval ku lásce hlas...“ Ti starší (poučení životem) vědí, že to zase taková romantika není, protože „láska“ není poezie, ale realita, a ne každý dokáže žít v reálném čase a v reálném prostoru s reálným člověkem. Musíme umět přijmout fakt, že kromě Boha není a nemůže být nikdo a nic dokonalé. Papež Lev XIV. v katechezi při generální audienci 4. března řekl:

„Neexistuje ideální a čistá církev, oddělená od pozemských věcí, ale pouze jediná církev Kristova, vtělená v dějinách. V tom spočívá svatost církve – ve skutečnosti, že v ní přebývá Kristus a nepřestává dávat sebe sama skrze malost a křehkost jejích členů. Když rozvažujeme nad tímto věčným zázrakem, který se v ní odehrává, začínáme chápat „Boží metodu“. Bůh se činí viditelným skrze slabost svých stvoření a nadále vstupuje do dějin a jedná.“

Nejen v tomto měsíci se učme od svaté Matky Boží Panny Marie milovat Boha nade vše a bližního (a zvláště ty nejbližnější) jako sebe, byť bychom měli stát i pod křížem...

Bůh vám na přímluvu Bohorodičky zehnej †!

Pater Petr

Iluze lásky a zapomenuté přátelství

O lásce se dnes mluví s nebyvalou intenzitou, a přesto se zdá, že je těžší než kdy dřív. V kulturním prostoru se objevují dvě zdánlivě neslučitelné polohy: na jedné straně touha po velkém, osudovém citu, který naplní a spasí náš život, a na straně druhé skepse, cynismus a únava z nenaplněných slibů. Možná proto stojí za to podívat se na lásku střízlivěji, bez iluzí – nikoli proto, abychom ji zbavili krásy, ale abychom ji dokázali skutečně žít.

Romantická tradice nás naučila chápat lásku jako všemocnou sílu, která dokáže změnit celý náš život. Už raní křesťanští autoři mluvili o lásce, především té Boží, jako o nejvyšší ctnosti. Apoštol Pavel dokonce píše, že „kdybych neměl lásku, nic nejsem“ (1K 13,2). Tento motiv se v evropské kultuře proměnil v očekávání, že i lidská láska nás dokáže vykoupit. Od Shakespearova Romea a Julie po dnešní romantické komedie se opakuje schéma, že opravdová láska odstraní každou překážku a „zaplní“ naši vnitřní prázdnotu.

„Ten pravý“, „ta pravá“

Jenže, jak připomíná Alain de Botton (*The Course of Love*, 2016), naše problémy nezmizí jen proto, že máme s někým vztah. Často si pleteme to, že jsme nešťastní s někým, s tím, že jsme nešťastní kvůli němu. Když naložíme na partnera břímě, aby se stal naším spasitelem, naším Bohem, odsuzujeme vztah k nevyhnutelnému zániku. Snad nikde není tato iluze viditelnější než v představě, že existuje „ten pravý“ nebo „ta pravá“. Platón ve svém díle *Symposion* líčí báji, podle níž jsme kdysi byli bytosti o dvou tělech, které bohové rozdělili, a od té doby hledáme svou ztracenou polovinu. Romantická tvorba – od Wertherovy posedlosti Charlottou u Goetha (*Utrpení mladého Werthera*, 1774) přes moderní hudbu Beyoncé a její *Halo* (2008) nebo Eltona Johna a hit *Your Song* z roku 1980 až po „pohádku“ v hollywoodském stylu *Notting Hill* – tuto představu stále přiživuje. Problém je v tom, že kompatibilita není předem daná. Každý vztah dříve či později narazí na neslučitelnosti: drobné zlovyky, charakterové rozpory, bolestivé rozdíly. Zamilovanost je umí na čas překrýt, ale nelze na ní stavět. Francouzský moralista La Rochefoucauld ve svých *Maximách* píše, že „někdy udržuje lásku spíše nevědomost než poznání“ – ale opravdová blízkost se rodí až tehdy, když si dovolíme poznat druhého i s jeho nedostatky, a přesto s ním zůstat.

„Zoufalství z možností“

Kierkegaard ve svém díle *Nemoc k smrti* (1849) mluví o „zoufalství z možností“ – stavu, kdy nás přemíra voleb paralyzuje. Moderní doba s aplikacemi, které slibují stovky potenciálních partnerů, tuto krizi znásobila. Sylvia Plathová to vystihla obrazem fíkovníku ve svém románu *Pod skleněným zvonem* (*The Bell Jar*, 1963) – z každé větve visí jiná možnost života, ale když si nevybereme, všechny plody nakonec seschnou.

Čím více možností máme, tím těžší je rozhodnout se pro jednu z nich. Jenže láska bez závazku se nikdy nemůže rozvinout do hloubky. Kierkegaard rozlišuje tři životní stadia – estetické, etické a náboženské (Enten – Eller, 1843). Zatímco estetické stadium hledá potěšení a libuje si v možnostech, etické přijímá odpovědnost a závazek. A právě ten je předpokladem k tomu, že láska přeroste z počátečního poblouznění a stane se skutečnou

cestou k růstu. Platonik by řekl, že láska začíná u fyzické krásy, ale měla by mířit výš – k lásce k idejím, k dobru, k Bohu (Faidros, Symposium). Jenže dnešní kultura zůstává jaksi zaseknuta na prvním stupni. Krása je pro nás klíčem ke světu lásky, ale zároveň se tváříme, že „na vzhledu nezáleží“. Vzniká tak paradox: přitažlivost rozhoduje, ale touha po ní je označována za povrchní.

Od Heleny Trojské přes sirény až po Bridget Jonesovou nás literatura varuje před klamem krásy, ale zároveň se jí neumíme ubránit. Nejde o to krásu popírat – byla, je a bude důležitá. Nebezpečné je, když zůstane jediným měřítkem. Pak se snadno stane, že partnera redukuje čistě na vzhled. Aristoteles věnoval přátelství (philia) v Etice Nikomachově mnohem větší prostor než erotické vášni. Viděl v něm základ šťastného života – vztah, v němž se lidé učí ctnostem a spoluutvářejí jeden druhého. Michel de Montaigne ve své eseji O přátelství (1580) popisuje přátelství jako prostor, kde můžeme odložit masku a být plně sami sebou. A i Bible přináší silný obraz přátelství: „Jónatan přilnul celou duší k Davidovi, zamiloval si ho jako sebe sama.“ (1S 18,1)

Láska jako ctnost

Moderní kultura ale přátelství odsouvá na okraj, zatímco romantickou lásku staví na piedestal. Následkem toho očekáváme, že partner nám poskytne vše – intimitu, porozumění, dobrodružství, duchovní oporu – a tak nevyhnutelně selháváme. Přitom právě přátelství může část tohoto břemene vzít a vztahy učinit svobodnějšími. Největší omyl spočívá v tom, že lásku chápeme jako dar, který buď přijde, nebo ne. Aristoteles by řekl, že jde o ctnost – a ctnosti se učíme praxí. Láska je spíše dovednost než zázrak nebo dar: schopnost naslouchat, odpouštět, růst spolu s druhým. John Dewey ve své pragmatické filozofii (Experience and Education, 1938) chápe život jako proces učení – a lásku můžeme vidět podobně. Ne jako úkol, který splníme, ale jako celoživotní umění, které nikdy neskončí.

Možná se tedy ukazuje, že láska bez iluzí není chudší, ale naopak bohatší. Přijmeme-li, že není všemocná, že nebude bez chyb, že vyžaduje závazek, že krása je jen začátek a že přátelství je stejně cenné jako romantická láska, můžeme se přestat honit za nedostižným ideálem. Láska pak přestává být mýtem a stává se uměním – těžkým, náročným, ale lidsky nesmírně plodným.

Svatá Terezie z Lisieux – jak milovat člověka, který nám není sympatický

„Jedna sestra z naší komunity mě rozčilovala téměř ve všem, co dělala; jistě v tom měl podíl zlý duch, který mi dával vidět na ní tolik nepřijemných věcí. Nechtěla jsem se poddat své přirozené antipatii, protože jsem si připomínala, že láska se má projevovat skutky, nikoliv jen citem. Proto jsem se rozhodla konat pro tuto sestru všechno, co bych konala pro tu, kterou mám nejraději. Pokaždé, když jsem ji potkala, modlila jsem se za ni a obětovala Bohu její ctnosti a zásluhy. Cítila jsem, že se to velmi líbí našemu Pánu, neboť není umělce, kterého by netěšilo, když se chváli jeho díla; a Božský Umělec duši se raduje, když se nezastavujeme u vnějšího vzhledu, nýbrž pronikáme do vnitřního chrámu, který si vyvolil, a obdivujeme jeho krásu. Nespokojila jsem se jen s modlitbou za tuto sestru, která mi dávala tolik příležitostí k sebeovládání; snažila jsem se jí prokazovat co nejvíce služeb, a když mě pokoušelo odpovědět jí ostře, rychle jsem se usmála a změnila téma, neboť Následování Krista říká: „Je užitečnější ponechat každému jeho způsob smýšlení, než se pouštět do svárlivých řečí.“ A někdy, když byla pokušení velmi silná, utíkala jsem jako zběh z bojiště, pokud jsem to mohla učinit, aniž by sestra postřehla můj vnitřní zápas. Jednoho dne mi řekla s rozzářenou tváří: „Má drahá sestro Terezie, pověz mi, co tě na mně tak přitahuje, že mě pokaždé zdravíš tak sladkým úsměvem?“ Ach! To, co mě přitahovalo, byl Ježíš skrytý v hlubinách její duše – Ježíš, který činí sladkým i to, co je nejvíce trpké.“

Oznámení

Nedělní májové pobožnosti

každou květnovou neděli od 18 hod. ve farním kostele

Poutní mše sv. k počtě sv. Floriána v Hornosíně

neděle 3. 5. v 11,15 hod., ten den nebude mše sv. v Bělčicích!

Slavnost Nanebevstoupení Páně (vigílie)

středa 13. 5. od 18,00 hod. ve farním kostele ve Starém Rožmitále

Poutní mše svatá k počtě sv. Jana Nepomuckého

neděle 17. 5. v 8,30 hod. ve filiálním kostele na rožmitálském náměstí – ten den nebude mše sv. ve farním kostele!

Poutní mše sv. v Koupi

sobota 23. 5. v 10,00 hod.

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále, Hvožd'anech a Bělčicích od 27. dubna do 10. května 2026				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	27. 4.		---			
Úterý	28. 4.		9,00 mše sv. s kněžími píseckého vikariátu			
Středa	29. 4.		18,00 volná intence / adorace			
Čtvrtek	30. 4.				17,00 mše sv.	
Pátek	1. 5.		Hodina Božího milosrdenství 17,00 tichá adorace, svátost smíření 18,00 volná intence			
Sobota	2. 5.		1. sobota, 9,00 volná intence			
Neděle	3. 5.	5. neděle velikonoční 8,30 za Annu Tirkovou a celý rod 18,00 Mariánská pobožnost		10,10 b. sl.		11,15 poutní mše sv. <i>Hornosín</i>
Pondělí	4. 5.		---			
Úterý	5. 5.		---			
Středa	6. 5.		18,00 volná intence / adorace			14,30 <i>Centrum soc. sl</i>
Čtvrtek	7. 5.			18,00 adorace, zповěď	16,30 zповěď, adorace, mše sv.	
Pátek	8. 5.		17,00 zповěď, 17,30 růženec 18,00 volná intence			
Sobota	9. 5.		---			
Neděle	10. 5.	6. neděle velikonoční 8,30 za Jana Zíba a Josefa Trčku 18,00 Mariánská pobožnost		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	

BŮH NENÍ, PANE FARÁŘI. KDO NENÍ VIDĚT V TELEVIZI, NENÍ.

Varuji vás, základním předpokladem štěstí je nedostatek informací...